

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 16 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dariusz Plewczyński

Protokolant: sekr. sąd. Agata Trawka

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...), E. B., (...) spółki jawnej w S.

przeciwko W. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powódki (...), E. B., (...) spółki jawnej w S. kwotę 9044,34 zł (dziewięć tysięcy czterdzieści cztery złote, trzydzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 września 2017 r. do dnia zapłaty solidarnie z K. G. (1), co do którego rozstrzygnięto prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 12 września 2017r (sygn. akt XI GNc 1918/17);

II. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powódki (...), E. B., (...) spółki jawnej w S. kwotę 2270 zł (dwóch tysięcy dwustu siedemdziesięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym w części zasądzającej kwotę 1328 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia osiem złotych) solidarnie z K. G. (1), co do którego rozstrzygnięto o kosztach procesu w prawomocnym nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 12 września 2017r (sygn. akt XI GNc 1918/17).

Sygn. akt XI GC 1599/17

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznana w postępowaniu „zwykłym”

Dnia 06 września 2017 roku powódka (...), E. B., (...) spółka jawna w S. wniosła przeciwko pozwanym W. Z. oraz K. G. (1) pozew o zapłatę kwoty 9.044,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, iż nakazem zapłaty z dnia 25 stycznia 2017r. (sygn. XI GNc 98/17) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy zasądził na rzecz powódki od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. łącznie kwotę 6.116,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 1217 zł tytułem kosztów procesu. Powódka wszczęła przeciwko spółce egzekucję, która okazała się bezskuteczna z uwagi na brak majątki spółki. Wobec powyższego, na podstawie art. 299§ 1 k.s.h. powódka wystąpiła na drogę sądową przeciwko członkom zarządu dłużnej spółki. Na dochodzoną niniejszym pozvem kwotę składa się: 6.116,74 zł należność główna, 80 zł koszty procesu, 1.200 zastępstwo w procesie, 120 koszty postępowania klauzulowego,

25,62 zł koszty postępowania egzekucyjnego, 900 zł koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym, 601,98 zł skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie liczone do dnia 17.08.2017r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 września 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany W. Z. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż powódka nie wykazała dostatecznie, że egzekucja przeciwko (...) (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. była w danym czasie bezskuteczna. Wskazał nadto, iż komornicy prowadzący postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce z wniosków innych wierzycieli prowadzili i prowadzą bardziej skuteczne czynności niż w sprawie egzekucyjnej wszczętej na wniosek powódki. Spółka posiadała majątek pozwalający na zaspokojenie roszczenia powódki.

Nakaz zapłaty uprawomocnił się w stosunku do pozwanego K. G. (1) z dniem 04 listopada 2017r.

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, na podstawie którego zasądził od (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz (...), E. B., (...) spółki jawnej w S. kwotę 6.116,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od wymienionych w nakazie zapłaty kwot, a także koszty procesu, tj. 63 zł opłata sądowa, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 1.200 koszty zastępstwa procesowego. Należność ta wynikała z wymagalnych należności wynikających z faktur: nr (...).

W dniu 14 marca 2017r. Sąd nadał na wniosek klauzulę wykonalności na ww. nakaz zapłaty. Koszty postępowania klauzulowego wyniosły 120 zł.

Dowód:

- nakaz zapłaty wraz z klauzulą wykonalności, k.13-14;
- faktury, k.15-17.

Przeciwko (...) (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. komornicy sądowi prowadzili liczne postępowania egzekucyjne, w których dysponowali różnymi tytułami wykonawczymi i dokonywali różnych czynności np.

- obwieszczenia o licytacji ruchomości z dnia 27 stycznia 2017r.,
- zajęcia ruchomości z dnia 10 sierpnia 2016r.,
- nowego zajęcia ruchomości z dnia 09 marca 2017r.,
- sporządzenie protokołu z dnia 07 czerwca 2017r.,
- zawiadomienie o przeszkodzie w realizacji zajęcia z dnia 18 lutego 2017r., 20 lutego 2017r. 29 marca 2017r.,
- sporządzenie protokołu z dnia 30 maja 2017r.,
- sporządzali pismo z dnia 09 marca 2017r.,
- wezwania do zapłaty z dnia 09 marca 2017r.,

- zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z dnia 09 marca 2017r.,
- zajęcia wierzytelności z dnia 09 marca 2017r.,
- zawiadomienia o zajęciu wierzytelności z dnia 09 marca 2017r.,
- nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 kwietnia 2016r. (XI GNc 722/16) wraz z klauzulą wykonalności,
- wyrok z dnia 26 września 2016r. (XI GC 876/16) wraz z klauzulą wykonalności,
- pismo z dnia 31 marca 2017r.,
- obwieszczenie o licytacji ruchomości,
- nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 kwietnia 2016r. (XI GNc 711/16) wraz z klauzulą wykonalności,
- nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 maja 2016r. (XI GNc 721/16) wraz z klauzulą wykonalności,
- wezwanie do złożenia wykazu majątku,
- sporządzali pismo do stron z dnia 23 lutego 2017r.,
- sporządzali pismo z dnia 09 lutego 2017r.,
- zawiadomienie dłużnika o zajęciu rachunku bankowego z dnia 09 lutego 2017r.,
- zawiadomienie o dokonaniu przyłączanego zajęcia ruchomości z dnia 17 sierpnia 2016r.,
- wyrok z dnia 02 listopada 2016r. (X GC 879/16) wraz z klauzulą wykonalności.

Wskutek powyższego następował zbieg prowadzonych egzekucji. Komornik A. K., który prowadził postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. przeciwko dłużnej spółce, w dniu 7 czerwca 2017r ustalił, iż w toku prowadzonych postępowań dokonano zajęcia i sprzedaży ruchomości stanowiących własność (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Dochodzone należności przekraczały kwotę 500. 000 zł. a postępowania egzekucyjne zostaną umorzone z uwagi na ich bezskuteczności.

Wierzyciele (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie wyegzekwowali w całości przysługujących im należności. Istnieją też wierzytelności z pierwszeństwem zaspokojenia.

Dowód:

- pisma dot. egzekucji z wniosków różnych wierzycieli, k.45-47v, 75-79, 89-141v;
- zeznania K. G. (1), k.196-197;
- zeznania W. Z., k.197-199.

Na podstawie tytułu wykonawczego, obejmującego nakaz zapłaty z dnia 25 stycznia 2017r. wraz z klauzulą wykonalności, (...), E. B., (...) spółka jawna w S. złożyła w dniu 24 marca 2017r. wniosek o wszczęcie i prowadzenie egzekucji przeciwko (...) (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2017r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie A. K. (Km 354/17) umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na to, iż nie ustalono majątku dłużnika, z którego można prowadzić skuteczne postępowanie. Koszty postępowania egzekucyjnego zostały ustalone na kwotę 25,62 zł, natomiast koszty zastępstwa prawnego w kwocie 900 zł.

Dowód:

- postanowienie z dnia 14 lipca 2017r., k.18;
- pismo z dnia 07 czerwca 2017r., k.74;
- wniosek z dnia 24 marca 2017r., k.80-81

Członkami zarządu (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od początku jej powstania, tj. od dnia 01 września 2011r., byli K. G. (1) oraz W. Z..

Dowód:

- odpis KRS, k.19-22;
- wzory podpisu firmowego, k.23-24;
- zeznania K. G. (1), k.196-197;
- zeznania W. Z., k.197-199.

W dniu 17 sierpnia 2017r. (...), E. B., (...) spółka jawna w S. wezwała T. G. oraz W. Z. do zapłaty kwoty 9.044,34 zł tytułem należności zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 25 stycznia 2017r., kosztów klauzulowych, kosztów egzekucji oraz skapitalizowanych odsetek.

Pismem z dnia 06 września 2017r. W. Z. wskazał, iż ww. wezwanie jest bezzasadne, bo do wezwania nie dołączono żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że wobec spółki prowadzone było postępowanie egzekucyjne oraz, że ostatecznie było ono bezskuteczne.

Dowód:

- wezwania z dnia 17 sierpnia 2017r. wraz z dowodem nadania, k.25-27;
- pismo z dnia 06 września 2017r., k.82.

W sporządzonym sprawozdaniu zarządu (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z działalności w roku obrachunkowym od 01 stycznia 2015r. do 31 grudnia 2015r. wskazano, iż bilans spółki wykazywał stan aktywów i pasywów na kwotę 5 079 418,88 zł. Strata netto w ww. roku obrachunkowym wynosiła 309 107,05 zł. Wskazano również, iż ze względu na poniesioną stratę pod uwagę nie bierze się planów rozwojowych, tylko ratowanie przedsiębiorstwa przed upadłością.

Dowód:

- sprawozdanie, k.72-73.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Materialnoprawną podstawę żądania stanowił art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. W § 2 powyższego przepisu przewidziano, iż członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy,

albo że pomimo, niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

W literaturze przedmiotu podnoszono, iż surowa odpowiedzialność członków zarządu wynika z przyjętej w Kodeksie spółek handlowych konstrukcji prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i źródło swe upatruje w wyłączeniu prawa wspólników do prowadzenia spraw spółki i powierzenia tego prawa właśnie członkom zarządu spółki. Członkowie zarządu mają bowiem jasno zarysowany zakres kompetencji i daleko posuniętą niezależność w prowadzeniu spraw spółki. Konsekwencją tej konstrukcji, jest to, iż w rzeczywistości to nie wspólnicy, lecz członkowie zarządu – w określonych przepisami Kodeksu spółek handlowych sytuacjach, ponoszą nie tylko odpowiedzialność cywilnoprawną, ale i karnoprawną. Wskazać bowiem należy, iż członkowie zarządu, a w szczególności prezes zarządu mają obowiązek zachować szczególną staranność przy wykonywaniu swojej funkcji, wynikającą z treści art. 293 § 2 ksh. Ustawodawca uznaje bowiem członków zarządu za profesjonalistów, osoby wyspecjalizowane w zarządzaniu spółkami kapitałowymi, niezależnie od tego, czy członkiem zarządu jest wykształcony i doświadczony menadżer czy też początkująca w tej dziedzinie osoba (R. Szczęsny „Zarząd w spółkach kapitałowych wyd. Zakamycze 2004 str. 147-148). Jakkolwiek, co już zresztą podkreślono, od tej odpowiedzialności członek zarządu może zwolnić się, w trzech sytuacjach, określonych treścią § 2 art. 299 ksh. Ciężar dowodu w tych wypadkach spoczywa na osobie pozwanej – członku zarządu. Z kompozycji okoliczności zwalniających od odpowiedzialności wynika, iż ratio legis art. 299 § 1 ksh jest ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez tych członków zarządu, za urzędowania których zaistniały przyczyny uzasadniające zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego, a którzy nie zgłosili odpowiedniego wniosku. Wobec oparcia odpowiedzialności kreowanej przepisami omawianej regulacji na zasadzie winy, osoby, przeciwko którym podniesione zostaną roszczenia, mogą próbować ekskulpować się od odpowiedzialności, wykazując, iż nie ponoszą winy w niezłożeniu lub opóźnionym złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości.

Niezależnie, zatem od stopnia zaniedbania swego obowiązku członkowie zarządu odpowiadają za całość zobowiązań spółki, których nie można zaspokoić z majątku spółki. Przepis normy 299 ksh nie różnicując zobowiązań spółki według ich charakteru, stwarza samoistną, odrębną podstawę odpowiedzialności prywatnoprawnej członków zarządu zarówno za zobowiązania publiczne jak i prywatne spółki (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1993 roku II UZP 15/93, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1993 roku III CZP 162/92).

Według dominującego w orzecznictwie Sądu Najwyższego i znacznej części przedstawicieli doktryny poglądu, który podziela również na gruncie niniejszej sprawy Sąd Rejonowy, odpowiedzialność członków zarządu ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej (por. uchwałę z dnia 19 stycznia 1993 r. III CZP 162/92, OSNCP 1993, z. 6, poz. 103; uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 15 września 1993 r. III UZP 15/93, OSNCP 1994, z. 3, poz. 48; uchwałę z dnia 9 sierpnia 1993 r. III CZP 116/93, OSNCP 1994, z. 2, poz. 35; uchwałę z dnia 2 lutego 1994 r. I PZP 58/93, (...) 1994, nr 4, s. 63; uchwałę z dnia 9 listopada 1994 r. III CZP 140/94, OSNC 1995, z. 3, poz. 44; uchwałę z dnia 20 września 1996 r. III CZP 72/96, OSNC 1997, z. 3, poz. 25, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1997 r., III CZP 24/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 165 i cytowane tam orzeczenia oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., IV CKN 1138/00 niepubl. z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2005r ,V CK 736/04 LEX nr 180879, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007r sygn. akt III CSK 227/2006r opubl. w programie Lex nr 303325).

W procesie, w którym powód dochodzi roszczenia na podstawie art. 299 §1 k.s.h. przedstawiając prawomocny wyrok, będący źródłem zobowiązania spółki, sąd nie ma możliwości badania, czy określone nim zobowiązanie istnieje, a jeśli tak to w jakim rozmiarze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007r sygn. akt III CSK 227/2006r opubl. w programie Lex nr 303325). Bezspornie więc stwierdzone zostało istnienie długu (...) sp. z o.o. wynikającego z usług przewozowych, a objętych nakazem zapłaty wydanym w dniu 25 stycznia 2017 r. przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XI GNc 98/17. Bezspornym jest także, że pozwani K. G. (1) i W. Z. pełnią we wskazanej spółce funkcję członka zarządu od chwili jej powstania do chwili obecnej.

Istota sporu między stronami sprowadzała się do ustalenia zaistnienia ostatniej z przesłanek odpowiedzialności, o której mowa w art. 299 § 1 k.s.h., a mianowicie bezskuteczności egzekucji dochodzonej wierzytelności od spółki, uzasadniającej subsydiarną odpowiedzialność pozwanych za to zobowiązanie.

W niniejszej sprawie dla wykazania przesłanki bezskuteczności egzekucji powód wylegitymował się postanowieniem komornika sądowego z dnia 14 lipca 2017r.

Postanowienie to stanowi dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c., który przewiduje, że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. W judykaturze przyjmuje się, że moc dowodowa dokumentu urzędowego wynikająca z art. 244 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu art. 252 k.p.c., polega na domniemaniu zgodności z prawdą oświadczenia uprawnionego organu, zawartego w pochodzącym od niego dokumencie. Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić (art. 252 k.p.c.).

Zatem prawomocne postanowienie komornika w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji jest dokumentem urzędowym, z którym wiąże się domniemanie prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. W realiach niniejszej sprawy, w oparciu o postanowienie to, należało zatem przyjmować a priori prawdziwość ustaleń organu egzekucyjnego, co do braku majątku (...) (...) sp. z o.o. podlegającego egzekucji i co do bezskuteczności prowadzonej w stosunku do niej egzekucji. Prawidłowe posłużenie się tym domniemaniem prowadzi do przyjęcia założenia, że powód sprostał ciężarowi udowodnienia, wynikającej z art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji wobec spółki (koniecznej dla pociągnięcia do odpowiedzialności za zobowiązania spółki, członków jej zarządu). Powyższe postanowienie nie jest jedynym dowodem. W aktach (k.75) znajduje się także protokół z dnia 7 czerwca 2017r, w którym wskazano, że przeprowadzono egzekucję z ruchomości spółki ale wierzytelności są wyższe i postępowania egzekucyjne będą umarzone.

Rozkład ciężaru dowodu w procesie opartym o przepis art. 299 k.s.h. kształtuje się w ten sposób, że zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, konieczność wykazania przesłanki bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce obciąża powoda. O ile jednak powód wylegitymuje się dla wykazania tej przesłanki dokumentem urzędowym stwierdzającym bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, obowiązek udowodnienia, że pomimo istnienia takiego dokumentu, możliwe jest jednak zaspokojenie się wierzyciela z majątku spółki (co niweczyłoby potrzebę sięgania w tym celu do majątku członków jej zarządu) – spoczywa na pozwanym. Pozwany bowiem musi obalić domniemanie prawne z art. 252 k.p.c. z którego korzysta dokument urzędowy jakim jest postanowienie komornika.

Zatem w realiach niniejszej sprawy należało uznać, że powód sprostał ciężarowi udowodnienia bezskuteczności egzekucji, a to pozwany miał obowiązek wykazania, że pomimo wydania przez komornika postanowienia o umorzeniu egzekucji, istnieje pominięty przez komornika majątek spółki, z którego może się zaspokoić powód. Ciężarowi temu w ocenie Sądu pozwany nie podolał. Stanowisko zgodne z wyżej opisanym zostało wyrażone w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Szczecinie (por. np. wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2012r sygn. akt (...), którym zmieniono wyrok Sądu I instancji oddalający powództwo; w sprawie tej również było wydane postanowienie o bezskuteczności egzekucji, a pozwany wskazywał, że spółka ma majątek m.in. samochód i wierzytelności).

Bezskuteczność egzekucji z majątku spółki zachodzić ma na moment wyrokowania, a ściślej zamknięcia rozprawy. Strona pozwana nie wykazała aby na ten moment spółka była w stanie zaspokoić roszczenie powódki, a tym samym nie podważyła wniosków wynikających z postanowienia o umorzeniu egzekucji.

Dokumentów obrazujących stan majątku spółki po dniu umorzenia egzekucji jako bezskutecznej postanowieniem z dnia 14 lipca 2017r. nie ma. Liczne dokumenty z postępowań egzekucyjnych mają wcześniejsze daty, a większość jest nawet sprzed daty wszczęcia egzekucji przez powoda, w żaden sposób nie wykazują więc, że po umorzeniu egzekucji,

pozostał majątek z którego możliwe było zaspokojenie się powoda, a zwłaszcza, że istniał on na moment zamknięcia rozprawy.

W ocenie Sądu bezskuteczności egzekucji nie są w stanie podważyć zeznania K. G. (1) ani W. Z.. Po pierwsze zeznania te nie są ze sobą zgodne. T. G. wskazuje tylko na samochód z 1993r, a W. Z. także na inne składniki majątku. Żaden z pozwanych nie był w stanie powiedzieć, czy wobec spółki aktualnie toczą egzekucje, a jeżeli tak to z jakiego majątku i na jakim są etapie. Korespondencję w postępowaniach egzekucyjnych odbierał raz jeden raz drugi członek zarządu. Znając dane komorników takie precyzyjne wskazanie nie powinno nastęrczać trudności. Tymczasem W. Z. w zeznaniach wskazał wprost, że „nie ustalałem u komorników stanu egzekucji na chwilę obecną.” Jeżeli więc nie zna on stanu egzekucji to trudno w oparciu o jego zeznania przyjąć, że nadal istnieje majątek z którego powódka realnie mogłaby się zaspokoić. W zeznaniach W. Z. pojawiają się także wewnętrzne sprzeczności początkowo zeznał on, że w grudniu 2017r podał on komornikowi majątek, który dotychczas nie był zajęty m.in. dwa wózki akumulatorowe, stoły ślusarskie, kontener socjalny, by w dalszej części zeznań wskazać, że w czasie gdy powód prowadził egzekucje inni komornicy (Ł., M.) zajmowali m.in. te wózki akumulatorowe, stoły ślusarski, kontenery socjalne. Jak wynika z protokołu zajęcia kontener socjalny i instalacja do wytwarzania energii były zajęte już 10 sierpnia 2016r (k.129). W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty kierowane do pozwanego W. Z. (k.82), ani nawet w sprzeciwie nie wskazano żadnego konkretnego majątku spółki, a w szczególności tego, który podał w zeznaniach.

Przy ocenie możliwości zaspokojenia się przez stronę powodową z majątku (...) pamiętać należy, że nie wystarczy, że spółka jest właścicielem jakichś przedmiotów ale muszą one przedstawiać realną wartość majątkową możliwą do uzyskania w drodze egzekucji. Przy czym egzekucja, zwłaszcza z ruchomości, wiąże się z kosztami m.in. wycen biegłych. Jeżeli więc nawet spółka nadal posiada jakiś majątek, w tym w szczególności samochód dostawczy marki M. wskazany w trakcie przesłuchania, to powinna zostać wykazana jego wartość i to na chwilę obecną. Tymczasem jak wynika z obwieszenia (k.108) samochód ten wyprodukowano w 1993r i była już prowadzona, co do niego egzekucja. K. G. (1) zeznał, że pojazd ten jest niesprawny (układ hamulcowy do naprawy) i nie ma aktualnego badania technicznego. Jeżeli nawet uznać zeznania K. G. za wiarygodne, że pojazd ten jest nadal własnością spółki (choć brak jest dokumentu potwierdzającego zakończenie tego postępowania egzekucyjnego oraz potwierdzającego aktualne prawo własności spółki), to uwzględnić należy także dalszą część jego zeznań, że nie było chętnego na jego nabycie przy kolejnych licytacjach. W takiej sytuacji trudno przyjąć, że powódka może uzyskać realne zaspokojenie z egzekucji tego pojazdu, który na ten moment jest raczej celem nakładów z wątpliwym, z uwagi na wiek efektem, niż dochodów, a którego wartość zbywcza została negatywnie zweryfikowana przez rynek. Jeżeli spółka ma składniki, które w jej ocenie mają wartość majątkową, a co do których mimo wskazania (według twierdzeń członków zarządu) ich komornikom, nie są prowadzone egzekucje, to może je spieniężyć i również w ten sposób pomniejszyć swoje zadłużenie.

Zaznaczenia wymaga, że powód nie jest jedynym wierzycielem spółki (...). Z zeznań K. G. (1) i W. Z. wynika, że istnieją także inni wierzyciele na kwotę kilku milionów złotych, przy czym część wierzytelności jako przysługujących Skarbowi Państwa ma pierwszeństwo zaspokojenia. Nawet ewentualne istnienie majątku spółki nie jest więc równoznaczne z możliwością faktycznego zaspokojenia przez powoda.

Mając na uwadze powyższe przyjąć należy, że strona pozwana nie podważyła bezskuteczności egzekucji wynikającej z dokumentu urzędowego. Strona pozwana nie wykazała aby na moment zamknięcia rozprawy spółka była w stanie zaspokoić roszczenie powódki w jakiegokolwiek części.

Strona pozwana nie składała wniosku o ogłoszenie upadłości, mimo zaistnienia ustawowych przesłanek ku temu.

Pozwani nie wykazali żadnej z przesłanek zwalniających ich z odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

Odpowiedzialność członków zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r sygn. akt III CZP 118/06 opubl. OSNC 2007/9/136, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2007 r., sygn.

akt III CSK 352/06 opubl. LEX nr 278665). Pozwany nie kwestionował poszczególnych elementów składających się na szkodę nadto ich wysokość wynika z dokumentów urzędowych.

Termin spełnienia świadczenia odszkodowawczego (niezależnie od tego czy obejmuje należność zasądzoną od spółki, odsetki czy też koszty) nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Wymagalność roszczenia należy więc określić zgodnie z art 455 k.c. - roszczenie to staje się wymagalne po wezwaniu dłużnika do zapłaty. Od dnia następnego wierzyciel może, zgodnie z art 481 k.c., żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu. Pogląd ten należy uznać za utrwalony w orzecznictwie (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, O. CZP 118/2006, OSNC 2007/9/136; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., H CKN 725/98, OSNC 2000/9/158; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku, IV CKN 793/2000, OSNC 2003/2/22. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 lipca 2006r sygn. akt I ACa 341/06 opubl. Lex 217207). Jest on także akceptowany w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Szczecinie (por. wyrok z dnia 18 lutego 2011r , sygn. akt VIII Ga 4/11, wyrok z dnia 9 marca 2012r sygn. akt VIII Ga 16/12). W związku z czym, uwzględniając terminy płatności wskazane w wezwaniach, uwzględniono żądanie w zakresie odsetek w całości.

Mając na uwadze, że członkowie zarządu odpowiadają solidarnie uwzględniono to w treści wyroku.

Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron oraz dowody z dokumentów urzędowych, prywatnych, zeznania K. G. (1) i W. Z.. Istotne elementy materiału dowodowego omówione zostały we wcześniejszej części uzasadnienia. Tytułem uzupełnienia wskazać należy, że dokumenty urzędowe sporządzone zostały przez kompetentne organy w prawem przewidzianej formie, brak więc podstaw do kwestionowania ich treści. Dokumenty prywatne nie dotyczą zasadniczych kwestii. Tak jak wskazano powyżej zeznania K. G. (1) ani W. Z. nie są wystarczające do wykazania sytuacji majątkowej spółki, gdyż powinno to nastąpić w oparciu o stosowne dokumenty. Istotne elementy zeznań oceniono już wcześniej. Dowód z opinii biegłego zgłoszony przez pozwaną w sprzeczności został oddalony z kilku niezależnych od siebie przyczyn. Po pierwsze nie przystaje on do twierdzeń pozwanej. Cały sprzeciw dotyczy bowiem kwestii bezskuteczności egzekucji, a wniosek dowodowy kwestii szkody i jej związku z niezgłoszeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Dowody powinny podążać za twierdzeniami i zarzutami, zwłaszcza gdy pismo redaguje profesjonalny pełnomocnik, nie są samodzielnym bytem. Po drugie wniosek dotyczy okoliczności prawnych a nie faktycznych. Biegły może ustalić sytuację finansową spółki, wartość majątku, utratę wartości, możliwość płacenia zobowiązań. Pojęcie szkody jest natomiast pojęciem prawnym i to Sąd, ewentualnie pełnomocnicy, wskazują czy dany uszczerbek majątkowy jest szkodą. Po trzecie w niniejszej sprawie pozwani nie składali wniosku o ogłoszenie upadłości w żadnym czasie. Powód nie może uzyskać zaspokojenia w żadnej części. Brak zaspokojenia stanowi realną szkodę poniesioną przez powoda. Pojęcie szkody w art. 299 k.s.h. rozumiane jest inaczej niż na gruncie art. 361 § 2 k.c. Szkodą objęta tą odpowiedzialnością znajduje wyraz przede wszystkim w obniżeniu potencjału majątkowego spółki na skutek doprowadzenia spółki do stanu niewypłacalności (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1997 r., III CZP 24/97, OSNC 1997, Nr 11, poz. 165). W judykaturze został nawet wyrażony pogląd dalej idący, tj. że uszczerbek ten może się wyrażać w postaci pogorszenia i utrudnienia możliwości zaspokojenia wierzycieli spółki z o.o. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., V CK 129/05, Monitor Prawniczy 2005, nr 20, s. 972). Po czwarte nie ma pełnej dokumentacji finansowej obrazującej wysokość i strukturę dochodów, wydatków oraz zobowiązań, a także posiadanego majątku spółki, która miałyby podlegać ocenie przez biegłego. Z dokumentów finansowych, poza dotyczącymi egzekucji, przedłożono tylko sprawozdanie za 2015r o mocno skrótowym charakterze. Trudno natomiast wymagać by biegły ustalał stan finansów w oparciu o niespójne (jak wykazano powyżej) i bardzo ogólne zeznania członków zarządu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł mając na uwadze przepisy art 108 § 1 k.p.c. i 98 k.p.c.

W związku z tym, że powódka wygrała proces w całości Sąd zasądził na rzecz powódki zwrot poniesionych kosztów procesu. Na zasądzone w wyroku koszty składa się opłata od pozwu w pełnej wysokości – 453zł, koszty zastępstwa procesowego - 1800 zł , opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł, Koszty wynagrodzenia radcy prawnego, który reprezentował powódkę w niniejszym procesie, ustalono w stawce minimalnej obliczonej adekwatnie do wartości przedmiotu sporu na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).
Pozwani odpowiadają solidarnie, co do istoty, w związku z czym, na podstawie art. 105 §2 k.p.c. również w zakresie tej części kosztów w której nakaz zapłaty się uprawomocnił rozstrzygnięto solidarnie.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Sygn. akt XI GC 1599/17

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)